

Volt egyszer

egy Mész

Közönséges Möszt volt, se nem fényesebb, se nem csíkosabb a többi Mösznél. Szeretett ámulni meg bámulni, szöszmötölni, hasat vakarni, szaladni a szálló pitypangernyők között, egyedül döcögni a mérleghintán, szeretett csak úgy lenni, mint aludttejben a mező emléke. Szerette a magányt. Néha napokig ki sem jött a szobájából, annyira szerette. Ám egyszer történt valami csúnyaság, amitől az összes Möszt úgy megijedt, hogy bezártak ajtót, ablakot, szemet, fület, és csak ültek Möszt város Möszt házainak hét lakattal lezárt szobáiban. Suttogtak és reszkettek. Az utcára is csak néhány bátor Möszt ment le, szorosan tapadva a házfalakhoz, hogy élelmet szerezzenek a családjaiknak.

A mi kis közönséges Mösztünk először csak fittyet hányt: ugyan már, eddig is jól elvoltam magamban, gondolta, ezután is elleszek. És vidáman morzsolta tovább a napokat. Aztán teltek a hetek, vánszorogtak a hónapok, és egyre szomorúbb lett. Minden ragacsossá vált, sűrű volt és nehéz. „*Talán mert most mindenki magányos, és a sok magányosság ki-be járkál a kéményeken, beleragad a levegőbe, mi meg abból lélegzünk nagyokat, és összekeveredik egymással a Mösztök*

mérhetetlen szomorúsága.” Ezt írta fel a fukszia levelére egy reggel, és azt érezte, hogy ez jó.

Úgyhogy teleírta a lakásban az összes virág összes levelét, a hortenziáét, a fokföldi ibolyáét, a leanderét, sőt még azt a rengeteg apró levelet is, amit a szobafikuszt nevelt zöld ragyogással. Napokig írt, néha mosolyogva, vígan, néha könnyekkel küszködve, néha rajzokkal kiegészítve, néha gyöngybetűkkel, néha krikzkrakszosan, míg körömhegynyire nem töpörödött a ceruzája. Akkor egymás mellé állította az összes virágot, és kiengedte őket az ablakon. Menjetek, mondta, kopogjatok be a többiekhez. És a virágok szerteözönlöttek gyökérlábukon a sok szép üzenettel.

Hozzám is bekopogott egy begónia, még most is őrzöm az ablakpárkányomon. A leveleire az van írva: **MINÉL TÖBBET FOGLALKOZOL VELE, ANNÁL NAGYOBBRA NŐL. ÍGY VAN EZ A VIRÁGGAL ÉS A FÉLELEMMELEL IS.**

U.i: Ha te inkább a félelmeiddel törödsz, kérlek, a virágot akkor se felejtsd el meglocsolni, köszl Egy Möszt.

SZABÓ ATTILA